

Este bine să fie amânate acțiunile de disciplinare?

Mâini sfinte – primul lucru important la rugăciune

Este bine să fie amânate acțiunile de disciplinare?

Când am aflat că ați avut serbarea voastră „Bochim” [vezi Judecători 2.1-4], am avut sentimentul că aceasta a avut loc prea devreme. Dacă a avut loc o acțiune de neascultare față de Duhul Sfânt, atunci nu poți spera în ajutorul lui Dumnezeu până când nu s-a luat atitudine față de această acțiune. Cel mai important la rugăciune sunt „mâinile sfinte”. „Îmi voi spăla mâinile în nevinovăție și voi înconjura altarul Tău, Doamne” (Psalmul 26.6). Dacă slăbiciunea devine vizibilă, așa cum o găsim în zilele lui Iosua, când în tabără exista răul nejudicat, strigătul către Dumnezeu este respins de Domnul până când răul va fi dat afară. Domnul spune: „Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? ... Ridică-te, sfințește poporul” (Iosua 7.10-13). „Dacă aș fi privit nelegiuirea în inima mea, Domnul nu m-ar fi auzit” (Psalmul 66.18).

Înainte de a ne apropia de Dumnezeu, trebuie să ne curățim mâinile și inima. Sunt sigur că de multe ori rugăciunea este propusă – și în mod deosebit smerirea publică – ca pretext pentru amânare sau ca mântăluță pentru conștiință, pentru a evita propria înfrângere sau judecata de sine, în timp ce ar fi necesară dreptatea practică. Gândesc că în fiecare caz de disciplinare Numele Domnului trebuie să fie apărat în primul rând și că acela care a greșit trebuie să fie supus tratamentului care se cuvine, înainte ca Adunarea să poată fi în starea de a se ruga și a se smeri. Ea nu pot apare înaintea Domnului înainte să fi avut loc primul pas, și cu siguranță ea nu au a căutat și nu a urmărit adevărata slujire a dragostei față de cel greșit până nu s-a făcut pasul al doilea.

Țelul corect și adevărat este vindecarea. Întrebarea este: Ce ajută la vindecare? Va produce vindecare o acoperire grăbită sau o indiferență? Eu doresc asigurarea onoarei Domnului în casa Sa și binele pentru fratele meu. Nici pe una și nici pe cealaltă nu o pot obține prin indiferență. Nu, dimpotrivă, felul cum se procedează pentru asigurarea uneia dă naștere la cealaltă. Dacă eu am dragoste adevărată, atunci nu voi amâna tratamentul sau disciplinarea conform lui Dumnezeu, ci îl voi aplica pentru a da naștere la restabilirea fratelui meu. Dacă îl tratăm mai întâi conform lui Dumnezeu, apoi vrem să ne unim pentru mărturisire și rugăciune.

Îți vei aminti când între noi a avut loc un caz grav de păcat, că acela care a păcătuit a fost mai întâi dat afară și după aceea a fost o adunare generală de smerire și rugăciune, și în cele din urmă el a fost restabilit. Desigur restabilirea este foarte binecuvântată, dar cum poți restabili dacă mai întâi nu recunoști eșecul, și apoi, dacă restabilirea este adevărată, în raport cu gravitatea eșecului ea este o restabilire mare, acolo unde a fost un eșec mare. Desigur noi urmărim binele pentru fratele nostru, și de aceea să unim inima și mâna, ca să încercăm să procedăm într-un singur fel, în care Dumnezeu ne va ajuta.